

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Livsforfkrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 blev oprettet ved Lov af 18de Juni 1870, bleve Lønningsforholdene m. m. for Anstalten fastslaaede ved Finansloven for Finansaaret 1871—72 § 24. I de ældre Anstalter vare Forholdene ordnede som i Centraladministrationen med fast Lønning, Alderstillæg og Pension. I 1871 bleve de faste Lønninger nedsatte, og til Gengæld blev det saakaldte Tantième-System indført, Anstaltens Personale fik Andel i Driftsoverskuddet efter visse nærmere fastsatte Regler. Man gik ud fra, at en saadan Ordning vilde anspore Personalet til forsøget og bedre Arbejde. Denne Tantième skulde derhos give Ækvivalent for Afkabet af Pensionsretten, som blev ophævet, ligesom den ogsaa har medført, at Personalet ikke har opnaaet Alderstillæg. Efter at Pensionsretten var ophævet, blev Personalets Forsørgelsespligt ordnet regulativmæssig, saaledes som det var sket med Statens Bestillingsmænd i Almindelighed, nemlig ved Regulativ af 13de Juli 1871.

I alle de Aar, der ere forløbne siden 1871, er der med Hensyn til de faste Lønninger uden for Assistentklassen kun sket den Forandring, at der i 1895 blev tilstaaet et personligt Tillæg paa 400 Kr. aarlig til Anstaltens mangeaarige Kassierer, og trods den enorme Udvikling, Anstalten har haft siden 1871, er der derhos kun sket een Forsøgelse af Embedsmændenes Klasse, idet der i Aaret 1892 blev oprettet et nyt Kontorchefsembede; thi da Kassekontrollørembedet i 1887 blev udstilt fra Bogholderiet og omdannet til et særligt Embede, bortfaldt en af Fuldmægtigpladserne. Kassekontrolløren var indtil 1897 kun lønnet som Fuldmægtig, først da bevilgedes et Tillæg til Lønnen, saaledes at Stillingen, som i andre Institutioner, kom til at staa midt imellem Kontorcheferne og Fuldmægtigene.

Hvad Tantièmen angaar, var Forholdet i 1871 fastslaaet saaledes, at af Driftsoverskuddet skulde $\frac{3}{4}$ (eller mindst 16,000 Rdl.) med Fradrag af de fra de gamle Anstalter resterende Pensioner henlægges til Driftsfonden, medens $\frac{1}{4}$ (eller hvad Beløbet oversteg 16,000 Rdl.) skulde fordeles saaledes:

- 1) Til Forretningsføreren 10 pCt.
- 2) Til de 4 andre Direktører, Kontorchefen, Bogholderen, Kasseføreren og Beregneren til lige Deling 40 —
- 3) Til Fuldmægtigene til lige Deling 20 —
- 4) Til Assisterne til lige Deling 30 —

Da der var 4 Fuldmægtige, ses det, at hver af disse fik samme Tantième som en til 2den Klasse hørende Embedsmand. Disse Bestemmelser bleve uforandrede til 1879, da der indførtes den Ordning, at Tantièmen skulde beregnes til $\frac{1}{5}$ i Stedet for $\frac{1}{4}$ af Driftsoverskuddet, men dog saaledes, at foruden Pensionerne ogsaa Løgehonorarer og Agentprovisioner først skulde posteres, efter at Tantièmen var beregnet. I øvrigt skete Fordelingen paa samme Maade som for 1871. Paa Finansloven for 1883—84 blev Andelen igjen sat til $\frac{1}{4}$ af Overskuddet, uden at der i øvrigt foregik nogen Forandring med den i 1879 fastsatte Bestemmelse om Tantièmens Beregning. Man havde været nødsaget til at forøge Assistenternes Antal betydelig og havde derfor ogsaa foreslaaet en Forandring af Fordelingsprincippet, saaledes at Virkningen af den store Tilgang paa en enkelt Gruppe af Funktionærer skulde fordeles mere ligelig paa hele det tantièmeberettigede Personale. Fordelingen skete efter Forholdstal paa følgende Maade:

For Forretningsføreren 16, for de øvrige Bestyrelsesmedlemmer, Kontorchefen, Beregneren, Bogholderen, Kassierer og Fuldmægtigene hver 8, for 2 Assisterter hver 8, for 8 hver 5 og for de 6 yngste Assisterter hver 4.

Det ses heraf, at 2 Assisterter fik samme Tantième som Fuldmægtigene, og da den højeste Lønning for Assisterterne var den samme som for Fuldmægtigene, 1600 Kr. aarlig, bleve de vedkommende Assisterter pekuniært stillede lige med Fuldmægtige, dog saaledes, at de ikke fik det ordinære Dyr-tidstillæg.

Fra den Tid og indtil nu ere Tantièmereglerne forblevne uforandrede. Kun er der i de senere Aar givet Anstaltens Bestyrelse Bemyndigelse til at give ny ansatte